

kan tage fat paa det Arbejde, der har ligget stille i de senere Aar. Adskillige af dem venter netop kun paa Støtte i højere Grad fra Stats-Laanefonden grundet paa de store Priser. Derfor vil jeg ikke haabe, at det skulde gaa saadan, at den Sum, der foreslaas stillet til Raadighed for Udstykningsforeningerne i den kommende Periode, skulde blive sat ned. Lad Tiden vise, hvilken Maade Udstykningen vil foregaa paa. Vi er jo fra alle Sider enige om, at vi vil udstykke efter bedste Evne, og jeg mener, at de to Maader at udstykke paa faar tage Konkurrencen op. Vi skal ikke paa Forhaand sige, at Udstykningsforeningernes Fremtid er slaaet i Stykker. Jeg tror netop, at deres Arbejde ude i den almindelige Befolkning vil vise, at det bliver gennem dem, at den største Udstykning vil foregaa. Derfor vil jeg nødig have, at vi skulde sætte Summen ned.

Jeg har selvfølgelig ikke noget imod, at Lovforslaget gaar i Udvalg. Naar vi fra vor Side mente, at det ikke burde det, var det med den Motivering, jeg nævnte før, at vi var saa langt fremme i Tiden, at der var Mulighed for at forhale Sagen saaledes, at den ikke kan blive færdig fra Landstingets Side, og det vilde være en stor Sorg for mig og for mange af dem, der staar ude i Landet og venter paa denne Lovs Fremkomst.

Jacob Christensen: Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Thorhauge gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han talte om Konkurrencen mellem de to Maader, hvorpaa Udstykningen foretages. Det blev af den højtærede Finansminister udtalt, at de skulde fremme to forskellige Formaal, og man kan ikke godt tale om en Konkurrence, naar det er højst forskellige Formaal, de to Love skal fyldestgøre. Det er meget muligt, at den, der her foreslaas, maaske vil blive den sejrende i Konkurrencen, men det er ogsaa et helt andet Folkelag, man her faar at arbejde med, end det, man arbejder med under den egentlige Husmandslov. Jeg kan godt tænke mig, at saadanne ret velstillede Gaardmænd, hvis Børn skal bringes i Vej, i ret stort Tal vil søge at gøre Brug af dette Lovforslag for at faa Statstilskud i Form af billig Rente, men jeg kan ikke erkende, at det særlig er den Opgave, som det er rigtigt at søge fremmet. Jeg kan godt erkende, at selve det, at man faar de store Gaarde stykket ud til ret store Smaabrug — det kan man vel nok sige — selvfølgelig har sin

samfundsmæssige Betydning; men om det er af en saa stor Betydning, at man skal vedblive at give direkte Statstilskud dertil, efter at vi har faaet de andre Love, navnlig Loven om Len og Stamhuse, som i høj Grad beforder det Formaal at udstykke de store Gaarde i mindre Parceller, det er et Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Thourhauge sagde, at man ikke havde Len og Stamhuse i Jylland. Det maa dog være en ren Misforstaaelse. Saa vidt jeg ved, ligger det største i Jylland, nemlig Frijsenborg. Jeg har nylig set i Bladene, at det Areal, der var Tale om, var, saa vidt jeg husker, 20 000 Tønder Land. Det er dog et ret mægtigt Areal. Der er vist ikke mange Steder, hvor man naar saa højt op.

Jeg har, som sagt, intet som helst imod, at vi yder Støtte til det Formaal at faa de store Gaarde udstykket, men naar man nu fra alle Sider erkender, at der ikke her er Tale om at hjælpe den fattigste Del af Befolkningen til et Jordbrug, som Familien kan klare Driften af ved Hjælp af sin egen Arbejdskraft, saa siger jeg: Ja, men naar man nu vil anvende det dobbelte af det Beløb, der tidligere har været anvendt, kunde man saa ikke faa et godt Ord lagt ind for, at den fattigste Del af Befolkningen samtidig betænkte, for det er dog den, synes jeg, der i første Række har Krav paa egentligt Statstilskud, og det er jo Statstilskud, der er Tale om her; om det ydes direkte i Form af et Beløb eller det ydes i Form af billig Rente, er ganske ligeegyldigt. Jeg beklager, at den højtærede Finansminister med Hensyn til dette sidste Spørgsmaal stillede sig ret afvisende. Jeg kan ikke tro andet, end at den fornødne Sikkerhed maa kunne skaffes til Veje, ogsaa naar det er de ganske smaa, der er Tale om at hjælpe til det Driftslaan, som jeg har gjort mig til Talsmand for, og som mit Parti ogsaa ved tidligere Lejlighed under de foregaaende Jordloves Behandling har gjort sig til Talsmand for, at der skal ydes. Jeg tror, at de bestaaende Husmandsorganisationer meget vel vil kunne træffe en Ordning, der kan give Staten Sikkerhed for de Beløb, der er Tale om, og om det saa er Udstykningsforeninger eller Husmandsforeninger, der yder Sikkerheden, synes jeg kan være Stats-Laanefonden ret ligeegyldigt. Jeg haaber imidlertid, at det muligvis vil kunne lykkes at faa Ministeren til at stille sig lidt velvilligere overfor denne Tanke. Om det kan gøres ved denne Lov, eller vi muligvis paa anden Maade kunde tilvejebringe de Pengemidler, der her er Tale om, er ikke for mig Hoved-